

Jak pekli perníčky

Na kraji města, tam, kde už končí ulice a začínají pole a lesy, stál dům. Bydlel v něm prvňák Jenda se svou malou sestřičkou Terezkou, maminkou a tatínkem. Bylo zimní odpoledne na začátku prosince a Jenda s Terezkou se vraceli ze školy a školky domů. I když za pár dnů už měly začít Vánoce, venku nebylo po sněhu ani památky. Fičel protivný vítr, nad hlavou visely těžké tmavé mraky a pod nohama klouzalo mokré listí.

Na pobíhání s kamarády venku na hřišti bylo moc mokro a sychravo, a všechny děti tak zůstaly doma. Vypadalo to na další nudné odpoledne, protože do bláta a mlhy se nikomu nechtělo. Jenda kopal mrzutě do promočeného spadaneho listí. Je to otrava, když musíte být zavřený doma a fotbalový míč i kolo zahálí ve sklepě. Navíc Terezka dupala do všech louží, které potkali, takže zacákala Jendovi nohavice. Až to maminka zjistí, nejspíš se bude zlobit. Kdyby tak chtělo napadnout alespoň trochu sněhu, aby mohli vytáhnout s kamarády saně a boby, postavit si iglú,

nebo udělat pořádnou sněhovou koulovací bitvu. Všechno by bylo rázem veselejší a zábavnější. Jenže sníh se letos asi rozhodl zůstat za polárním kruhem, aby se na něm mohli klouzat lední medvědi a tučňáci.

„Ach jo. Já se nudím,“ povzdychl si Jenda, sotva doma hodil aktovku do kouta. „Já se taky nudím,“ zopakovala okamžitě Tereзка, i když ani nevěděla, co to znamená. „Pustíš mi v televizi fotbal?“ zeptal se Jenda a zívá. „Dneska ne. Budeme péct perníčky,“ odpověděla maminka, zatímco pokládala na kuchyňskou linku mouku a pytlíčky s kořením. „Já chci taky perníčky! Perníčky!“ volala Tereзка a poskakovala po jedné noze. „Perníčky? To není nic pro kluky,“ protáhl mrzutě Jenda, ale i přesto se přišoural do kuchyně. To se ví, že pomalu, aby bylo jasné, že by radši dělal něco úplně jiného.

Maminka mezitím udělala z mouky, medu, vajíčka a koření těsto hladké jako slupka jablíčka a sundala z horní poličky vykrajovátko. Jenda s Terezkou si je prohlíželi a rovnali je do řady podle toho, jak se jim líbila. Byly tu

hvězdičky, komety, sněhové vločky, srdíčka, rybičky, prasátka i čtyřlístky. Jendovi se nejvíc líbila figurka čerta, Terezka zase ukořistila vykrajovátko medvídka.

„Každý dostanete svůj kousek těsta a můžete si vykrájet a upéct perníčky, jaké budete chtít,“ řekla maminka. Společně pak rozválili těsto na tenkou placku a do něj vtlačovali vykrajovátko.

Jenda se rozhodl upéct perníkové čerty pro všechny své kamarády. Vykrájel si jich hned osm. Terezka ale pořádně nevěděla, co si s rozváleným těstem počít. Nakonec ho kousek utrhla, zmačkala do kuličky a strčila si ho do pusy. Ale nechutnalo jí, tak ho zase vyplivla. Oslintaná kulička přeletěla stůl a trefila panenku v kočárku. Rozplácla se jí na čele a zůstala tam viset. Jenda se smál tak, až se musel opřít o židli, aby nespádl na zem.

Pak už byl čas dát plech s perníčky do rozpálené trouby. V kuchyni za chvíli zavoněla skořice, hřebíček a vůbec všechny vůně, které k čerstvě upečeným perníčkům patří. Jenda s Terezkou sledovali okénkem trouby, jak se perníčky nafukují a zlátnou. Maminka mezitím připravila cukrovou polevu, a když upečené perníčky vyskládala na stůl, začalo zdobení.

Maminka kreslila sněhové vločky, zasněžené chaloupky, vánoční stromečky a nejrůznější kudrlinky a mašličky tak, že to vypadalo, jako kdyby perníčky byly obalené jemnou krajkou. Jenda namaloval svým perníkovým čertům velké oči, vyplazené jazyky, řetězy a záplaty na pytlích, do kterých čerti strkají zlobivé děti. Už se těšil, až dá čertovské perníky svým kamarádům.

Zato Terezce zdobení vůbec nešlo. Nedařilo se jí udělat hlad-

kou linku, a medvídkovy oči tak vypadaly jako rozšlápnuté brambory. Rychle ztrácela trpělivost a začala se vztekat: „Nejde mi to, už to nechci dělat!“ křičela, až jí vzteky vyhrkly slzičky. Zahodila pytlíček s cukrovou polevou a uraženě odstrčila perníkového medvídku pryč. Přitom vrazila loktem do misky, na které byly vyskládané perníkové hvězdičky. Ty spadly na zem a rozlámaly se. Tereзка s Jendou zatajili dech. Tak, a je to! Maminka zatím v ložnici skládala prádlo, ale až se vrátí, určitě se bude zlobit! Tereзка se zaraženě dívala na rozlámané perníčky a natahovala k pláči.

Jenda začal polámané hvězdičky sbírat a přemýšlel, jak by se dala ta pohroma napravit. Některým hvězdičkám chyběly trojúhelníkové cípy, jiné byly přelomené napůl. Žádná ale nezůstala celá. Jenda je vyskládal na stůl a napadlo ho, že některé vypadají jako malí ježci. Zkusil cípy rozlámaných hvězdiček obtáhnout polevou tak, že připomínaly ježčí bodliny, na rozlomené straně přimaloval špičatý čumáček a oči, a najednou tu místo rozbitých hvězdiček byla celá skupinka veselých ježků. Polámané hroty hvězdiček přilepil Jenda cukrovou polevou, a ježci tak dostali další bodliny, na které si mohli napíchnout jablíčka. Tereзка nakuovala Jendovi přes rameno a samou radostí zatleskala.

„Koukej, mamí, co jsem vyrobil, když Tereзка shodila na zem misku s hvězdičkami!“ volal Jenda na přicházející maminku.

„To je krása! To se ti moc povedlo!“ usmívala se maminka, když uviděla skupinku perníkových ježků. Měla radost, že se Jenda ke své malé sestřičce chová tak hezky a pomohl jí napravit to, co svou netrpělivostí a neopatrností způsobila.

